

## ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

*Καραντίνα με τον κόβιντ κι ο νους μου μοιραία απέδρασε, μακριά πολύ μακριά στο χρόνο, εκεί στα παιδικά μου χρόνια... '*

*Ιούνιος του 1963 στο χωριό. Η σχολική χρονιά τελείωσε, το σχολείο μας έκλεισε και όλοι εμείς οι μαθητές της έκτης δημοτικού, οι αποφοιτήσαντες, ετοιμαζόμασταν για την εισαγωγή μας με εξετάσεις στο γυμνάσιο . Έντεκα παιδιά, ολόκληρη ποδοσφαιρική ομάδα, τελιώνουμε τότε το σχολείο, τέσσερα κορίτσια και εφτά αγόρια. Δάσκαλος μας ο αείμνηστος και αγαπητός σε όλους μας Ιωάννης Κυριαζής από τα γειτονικά Καστέλλια. Μαζί με τον Ιωάννη Ζαγγανά, υπήρξε ο μακροβιότερος δάσκαλος του χωριού μας. Σπουδαίος παιδαγωγός. Λιτός, δωρικός, ευρυμαθής αυστηρός όταν χρειάζεται, επικοινωνιακός πάρα πολύ μεταδοτικός. Ανίχνευε κάθε μαθητή, έμπαινε μέσα στην ψυχή του.*

*Καθένας μας, θεωρούσε το δάσκαλό μας, αποκλειστικά δικό του!!!. Τέλος Ιουνίου το πανηγύρι των Αγίων Αποστόλων. Μια διακοπή μία ανάσα για μας τα παιδιά, γιατί ύστερα μας περίμενε πολύ δουλειά, βοήθεια στο σπίτι και διάβασμα πολύ διάβασμα για τις εξετάσεις. Διακοπές δεν υπήρχαν τότε. Θάλασσα , μπάνια , άγνωστα πράγματα, φανταστικά ακριβές πολυτέλειες. Θέρος, δεμάτια, φορτώματα, ξεφορτώματα, θημωνιές, αλώνια άχυρα, ζωντανά. Το μισό σπίτι ήταν κατελημμένο από τα αμπάρια με τις σοδειές. Νερό με το σταγονόμετρο. Με τις βαρέλες στον ώμο οι καημένες οι μανάδες μας πήγαιναν πίσω στο Κακό και στον Αποστολιά για να φέρουν λίγο νεράκι για πινόμα για μαγείρεμα και τίποτα άλλο. Δύσκολες εποχές.....*

*Το πανηγύρι το περιμέναμε πώς και πως, ήταν και η μοναδική μας διασκέδαση τότε. Όλα μονομιάς άλλαζαν, το χωριό γιόρταζε, έλαμπε ολόκληρο. Η εκκλησία των Αγίων Αποστόλων είχε την τιμητική τους. Τα τρία μαγαζάκια ετοιμάζονταν πυρετωδώς να δεχτούν κόσμο πολύ κόσμο από τα γύρω χωριά. Στου μπάρμπα Γιάννη του Μανούκου και του Θανάση του Γεωργίου στήνονταν και οι κομπανιές με τους τοπικούς οργανοπαίχτες από τα Καστέλλια το Γαρδίκι και δικούς μας Κανιανίτες. Εκεί έγραψαν ιστορία με το χορό τους οι παλιοί Κανιανίτες. Για εμάς τα παιδιά ήταν ένα διάλειμμα σαν το Πάσχα και τα Χριστούγεννα γιατί μας περίμενε δύσκολο καλοκαίρι. Στις 22*

Αυγούστου 100 περίπου μαθητές από όλη την περιοχή μαζευτήκαμε στην Αμφίκλεια για την εισαγωγή μας στο γυμνάσιο. Εξετάσεις αρκετά δύσκολες.

Ενθυμούμαι σαν τώρα το κείμενο στην έκθεση. " Περιγράψατε ένα έθιμο του τόπου σας." Δεν σκέφθηκα και πολύ, ακαριαία η απάντησή μου ήταν. "Πανηγύρι στο χωριό μου." Εικόνες πρόσφατες, ζωντανές. Το μυαλό και το μολύβι κυλούσαν γρήγορα σαν νεράκι.... Θα ήθελα πολύ πάρα πολύ, να είχα και να παρουσίαζα σήμερα εκείνη την έκθεση, εκείνο το αφήγημα των παιδικών μου χρόνων, γιατί είναι βέβαιο, ότι τώρα, δεν θα κατάφερνα με τίποτα να προσεγγίσω και να περιγράψω με τον ίδιο γλαφυρό τον ίδιο παραστατικό τρόπο, όπως περιέγραψα και παρουσίασα τότε στην έκθεσή μου, ένα έθιμο, το πανηγύρι του χωριού μας, το ξακουστό Κανιανίτικο πανηγύρι, με τα παιδικά μου μάτια, τα μάτια της παιδικής μου ψυχής. Και για έναν ακόμη λόγο.

Εκείνη η έκθεση εκείνο το γραπτό άριστευσε, ήρθε πρώτο, όπως πρώτος με άριστα εισήλθα στις εξετάσεις στο γυμνάσιο. Βέβαια την Σημαία δεν σήκωσα ποτέ, γιατί εκείνα τα χρόνια, στο μακρινό και φορτισμένο με ποικίλα πολιτικά Πάθη 1963, πέραν των όποιων ικανοτήτων και των μαθητικών επιδόσεων, υπήρχαν και άλλα ..... κριτήρια που απαιτούνταν για να είναι κάποιος Σημαιοφόρος..... Όμως δεν θα ξεχάσω ποτέ, την χαρά και την συγκίνηση που είδα στα πρόσωπά τους για την επιτυχία μου, στου πατέρα μου τον Παπαθανάση και στον δάσκαλό μου τον Ιωάννη Κυριαζή!!!!

(8-27-2022)